

Men Beløbet er stort, det kan ikke nægtes. Man har henvendt sig til Statskassen, fordi man ansaa det for at være den eneste Maade, hvorpaa de her omhandlede Anlæg kunde iværksættes. Jeg indrømmer, at det er meget at skulle anvende af Statskassen en og en Trediedel Million Kroner til disse Anlæg. Men naar man ser paa, hvad enkelte af Kommunerne deroppe skal yde, saa er det i Forhold til Statskassens Bidrag ikke lidt, skønt det kun er en Femtedel. Det er f. Eks. ikke helt lidt for Thorshavn at skulle yde 162,000 Kr. — der bor dog kun 2,000 Mennesker der — eller for Skopen, hvor der kun bor 300 Mennesker, som har paataget sig at yde 38,500 Kr. — det er ikke lidt for disse Steder. Naar de paagældende Kommuner har tilbudt dette og gjort alt, hvad der var muligt, for at sikre, at de kan betale disse Penge, saa ser man deraf, hvor højt de vurderer de Goder, som her ved søges opnaaet.

Jeg vil gerne anbefale denne Sag til det høje Tings Velvillie, skønt jeg maa indrømme, at den kommer til os — jeg maa nok sige i den halvtolvte Time, naar den skal gennemføres i Aar. Der er jo ganske kort Tid tilbage af Samlingen, saa at der ikke kan blive Tid til at se nøjere paa dette Lovforslag. Jeg mener dog, at der kan være et eller andet Spørgsmaal, som ærede Medlemmer kunde ønske at overveje eller maaske tale med den højtærede Minister om. Efter min Mening er det derfor rettest, at der nedsættes et Udvalg, men jeg har Haab om, at dette Udvalg alligevel kan udfolde saa megen Arbejdskraft, at det kan gøre Sagen færdig i Aar. Der lægges, som jeg før har nævnt, paa Færøerne meget stor Vægt paa at faa denne Sag saa hurtigt i Gang som muligt, og et Bevis paa, hvad man gør for at fremskynde Sagen, er den Omstændighed, at Lagtinget i Januar Maaned i Aar har holdt Møde for at besvare nogle Spørgsmaal, som var rettede henede fra, for at der ikke fra Færøernes Side skulde ske noget, hvorved Sagen skulde blive forsinket. Det er ellers ikke nemt at samle Lagtingets Medlemmer midt om Vinteren, de bor jo spredt paa Øerne. Men alle de, der var hjemme paa Færøerne, mødte fuldtalligt, for at Sagen saa vidt muligt kunde gøres færdig i indeværende Aar. Vi fra Færøerne er vant til at møde Velvillie fra alle Sider indenfor den danske Lovgivnings- og Bevillingsmyndighed. Jeg tillader mig derfor at anbefale denne Sag til den overfor færøske Sager sædvanlige velvillige Behandling.

Nygart: Efter nu at have hørt saavel den højtærede Minister som det ærede Medlem for 12te Kreds (Fr. Petersen) gøre saa udførligt Rede for det foreliggende Lovforslag kan jeg fatte mig ganske kort og skal ikke i lang Tid lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed.

Det ærede Medlem for 12te Kreds sluttede med at sige, og jeg ønsker at understrege dette, at „vi færøske Repræsentanter er jo vant til at møde Velvillie henede, naar vi frembærer Færingernes Krav her i Tingene“. Det var et sandt Ord, det ærede Medlem sluttede med; de færøske Repræsentanter saavel i Folketinget som i Landstinget møder Forhaandssympati for deres Krav og Ønsker, som de kommer med fra Øerne i det høje Nord. Men den Sympati og Velvillie, der møder deres Krav her, skyldes ikke alene disse Repræsentanters personlige Elskværdighed, ihvorvel det jo spiller en stor Rolle, men ogsaa dette, at vi her i Landet i al Almindelighed ser med Velvillie paa Færingerne, paa det Folk, der lever sit stille Liv der oppe paa Øerne højt imod Nord under de vanskelige Forhold. Vi har Sympati for dem og vil efter Evne søge at gøre dem Livet saa let som muligt, saa at Kampen for Tilværelsen ikke skal blive haardere end højest nødvendigt. Og det er sikkert ogsaa under Hensyn hertil, at man kan udtale sig om, at denne Sag kan føres til Afslutning i de faa Dage, der endnu kan være tilbage af Rigsdagssamlingen, inden den slutter. Der skal en stor Velvillie til, for at vi skal faa ført en saa stor Sag saa hurtigt igennem. Naar jeg desuagtet slutter mig til det Haab, at det skal lykkes, er det, fordi jeg selv saavel som andre ærede Medlemmer er besjælet af de bedste Ønsker for Færøerne og deres Fremtid. Vi, som var saa lykkelige at faa Lov til at deltage i vor nu afdøde kære Konge, Frederik den Ottendes Rejse til Færøerne og Island, fik derved et Indblik i de Folks Levevis deroppe og de Kaar, de lever under til dagligdags. Og jeg maa indrømme, at jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, det gælder for alle dem af os, som deltog i denne mindeværdige Tur — fik den største Interesse for de Folk, og vi lovede gensidig hinanden, at vi vilde søge efter Evne at bidrage til, at disse Folk kunde komme til at friste saa gode menneskelige Kaar som muligt. Jeg tror derfor, at det bliver noget af en Hjertesag at vise Færingerne vort Sindelag overfor dem ved at vedtage dette Lovforslag; thi rent forretningsmæssigt kan det selvfølgelig ikke begrundes.